

Den Første.

Mel. Nu haver vi sviret saa længe re.

1.

Victoria! Rusland nu raabe!
Som feierriig Tyrkerne slog,
Der havde sig samlet tilhobe,
Dg gjorde et Dievels Dptog,
Al Verden de tænkte at kue,
Soldanen sig glæde med Fryd
Om han kunne Rusland opsluge!
Men Piben fik snart anden Lyd.

2.

Til Lands og til Vands vi nu hører
At Soldanen udrustet er;
En Flaade paa Soen han fører
Hvis Lige man aldrig saae før,
Ti Hundrede Tusind og flere
Af Muselmænd haver han fat,
Dg naar han kun vil commandere,
Saa staaer de paa Marken parat.

3.

3.

Med denne Magt troer han at fange
Dg give hver Christen sin Straf,
Men Russen vi seer et er bange,
At banke ham Læret brav af;
Til Soes han vor Muselmænd viiste
At dandse som han spillet op,
Saa Tyrkerne Slaget forliste
Da Russen brav banke der' Krop.

4.

Den tyrkiske Flaade, hvis Lige
Europa ei før vidste af;
For Russernes Rugler maae vige,
Som viiste dem Døden og Grav.
Man Stor-Admiralen see flygte,
Dg Skibene sætte paa Grund;
Sy, dette gav ham et slet Rygte,
Den pralende tyrkiske Hund.

5.

Strax Prindsen af Nassau dem sendte
Friske Bomber og Rugler om Bord,
Dg Ild udi Skibene tænte,
At Tyrken gav snart gode Ord;
Glubsk fangede han fire Tusind,
Men dræbte utallige fleer;
Saa Tyrken blev banket af Russen,
Dg det var paa Dieble Maneer.

6.

6.
Men Tyrken sig tappert saa vende,
Til Skibene stod udi Brand,
Da Luen, som hoit monne brænde,
Drev Stor-Admiralen i Land;
En russisk Matros, uden Mage
Sees klavre i brændende Mast,
Dg Tyrkernes Bimpel nedtage:
Troemtg, det var Fanden til Knast.

7.
Til Rusland ham Fyrsten hendsendte
At lægge sit Seierstegn der,
Dg der Keiserinden vil kiende:
Hvad Lon at Matrosen er værd.
En Karl, som i Ild, Damp og Taage,
Tør trodse det brusende Hav,
Dg Kroppen i Luen tør vove,
Bør drage Belønning deraf.

8.
Griff derfor I raske Matroser!
Som Bimpler og Flag tager ned,
Lad see, at I Tyrkerne trodser,
Som gjør jer saa megen Fortræd,
Et Hospi Pomili bør klinge,
Naar I bruger Bærge og Skjold,
Lad see I jer Sabel kan svinge,
Dg jag dem saa Fanden i Bold.

9.

9.
Nu Ofsakov ogsaa er vundet
Bed Russernes stormende Haand,
Hvorved man af Døde har fundet
Sex Tusinde tyrkiske Mand;
Man horte en jammerlig Klage,
Da Bomben i Krudtet nedfaldt,
Dg tog mange Sieler af dage,
Som der under Skuddet blev qvalt.

10.
Ja Tyrken og Fanden til Hobe,
Som udgior et heelt Compagnie,
Dg som udi Feldten kan raabe
Dg bede hveranden staae bie;
Sligt Kaffertoi bør man forjage,
Glaae da dem for Gode rask neer,
Maaskee den Bekomst, dem da sinager
At de ei fornærmer jer meer.

11.
Lad Tyrken da rase og brøle,
En Rusmand tar ham i Galop,
Dg ham udi Blodet kront sole,
Ja heftig Lante hans Krop.
Victoria Rusland bør raabe,
Som Tyrken saa mægtig kan staae!
Det maatte jo være en Taabe
Som ham denne Seier bedrog.

Den

Den Anden:
Om Ruffernes Seierbinding
over Tyrkerne.

Mel. Det hendte sig Ieptha ic.

I.
I Øster opkom en saa gruelig Krig
Imellem de Ruffer og Tyrker,
Til Lands og til Bands man udrustede
sig,
Det gjaaldt nu om Moed og om Styrke.
Armeer gik frem,
Dg Floder til dem,
Som gyselig Bulder mon virke.

2.
Det truede længe til Bands og til Lands,
Krigstuen ulmede i Afken,
Dmsider opkom der saa blodig en Dands,
Imellem de Flaader saa raske,
Men Ruffen var kæk,
Et Trudsler og Stræk
Ham hindret de Tyrker at vaske.

3.
Det kom da til Slag, til blodige Slag,
Dg Døden af Stukhuller brumme,
Der flyder det Hav, af tyrkiske Brag,
Dg Volgen af Tyrkeblod skumme.
Hift springer to, tre,
D Jammer og Wee!
Hvor seer det gefærlig derude!

4

4.

I Luftten som Fluver, de Tyrker opstot,
Mellem brækkede Raaer og Stænger,
De gjorde en saadan forskrækkelig Stot,
At Lyden til Divanet trængter;
Forgieves de skreeg,
Admiralen han veeg,
Maaskee han vel der alt hænger.

5.

Fem Skibe de modige Ruffer borttog,
Dg flere gik floiten i Spillet;
Syv tusinde Tyrker man fanger opdrog,
Poul Jonas dem mesterlig drillet.
D gyselig Leeg!
Hift Turban og Skiag,
Der svømmer paa blodige Volger.

7.

En Soemand saa kæk paa russiske Skib,
See Admiralskibet at brænde,
Han fatter nu Moed, han vovet sit Liv,
Saaer Admiralskibet i Hænde.
Hvor Luerne slog,
Mellem Taffer og Tog,
Han klattrer med Døden i Hænde.

7.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

7.

Det Seierstegn fik han nu mandigen sat,
Dg kom dermed frodig tilbage,
Han viser sig han var Karl for sin Hat,
Dg selv det til Hoffet mon drage.
Matrosen maaskee,
For sin Fermittee,
Skal maaskee selv Skib kommandere.

8.

Nu hyls de Tyrker saa græffellig der,
Imens dem de Russer forfølge,
Maaskee de til Lands vil faae en Ufærd,
Som de fik paa fraadende Bolge.
Udfaldet best staaer,
Hvem Seieren faaer,
Thi Magten har Een kun i Hænde.

